

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Præsertim Augustini, Et Thomæ Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Generalibus Principiis Amoris Et Morum - Prolegomena septem,
Librosque undecim complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput XCVI. Corollarium sextum: Theologo non lecet ex pinione unius vel
plurium, quam falsam putat minùsve probabilem, in favorem carnalis
libertatis consilium dare.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73187](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73187)

Deum; & sicut faceret imminente periculo corporalis vite, aut rerum, sic etiam, & multo magis in periculo anime, viam tutam non tunc præferendo, dum res aliquo modo ambigua est.

CAPUT XCVI.

Corollarium sextum: Theologo non licet ex opinione unius vel plurium, quam falsam putat, minusve probabilem, in favorem carnalis libertatis consilium dare.

NEque enim id permittunt circumstantiæ, quas præ oculis habere debet, nimirum quis sit, à quo consilium petitur; quis sit qui petit, qua de re petit, quantumque in ea momenti sit.

Primo, Theologus à quo consilium petitur, animarum rector est, id est Christi hac in parte personam sustinens. Quia *Magister noster unus est Christus*, Matth. 23. proinde cum hominibus loqui debet, tamquam Deo exhortante per ipsum, & per exhortationem, quæ exhortatur & ipse à Deo, 2. Cor. 5. cui proinde scopus unus esse debet, abstrahere homines à noxiis cupiditatibus, ne configurerentur prioribus ignorantia suæ desiderijs, sed vivant secundum eum, qui vocavit eos Sanctum, & ipsi in omni conversatione Sancti sint. 1. Petr. 1.

Secundo, qui petit consilium, Christianus est, cujus obligatio est, ut jam non sibi vivat, sed ei qui pro ipso mortuus est, 2. Cor. 5. carnem suam cum vitis crucifigendo, Galat. 5. Christi vestigijs insistenti, & sicut ille ambulavit, & ipse ambulando, 1. Joan. 2. nec per latam viam gradiendo, sed per arctam, quæ ducit ad vitam, Matth. 7.

Tertio, res de qua consilium petitur, est, utrum tali facto divinus honor, lexque æterna violetur, an non? utrum hoc vel illud ad vitam ducat, an ad mortem, &c. Facile verò quisque videt, omnes de rebus terrenis consultationes præ istius magnitudine nihil esse: cum agatur de æterna salute, tam consilium petentis, quam ejus à quo consilium petit. Si enim cæcus cæco ducatum præster, cum ipso in foveam cadet. Quomodo igitur, his ita se habentibus, Sacerdos cæli viam sciscitanti, eam suggeret, quam certò, vel probabilius, aut certè probabiliter ad inferos deducere censebit? Hoc profectò qui facit, triplex violat præceptum.

Primum, quo Apostolus Ephes. 4. jubet in re tanti momenti, deposito mendacio, loqui veritatem: *Deponentes (inquit) mendacium, loquimini veritatem, unusquisque cum proximo suo, quoniam sumus invicem membra.*

Secundum, quo Christus Apostolis, & Apostolicis Ministris docere jubet omnes gentes quæcumque illis mandaverat.

Tertium, quo præcipitur charitas proximi,

ipsum ad assequendam salutem æternam adjuvando.

Propterea etiam caveat Sacerdos, qui consilium dat, illud dare, modò secundum unam, modò secundum oppositam sententiam. Quia (præter dicta) modus iste nec decet Theologum constantem, nec Christianam redolet simplicitatem, nec Apostolicam sinceritatem, de qua 2. Cor. 1. *An que cogito, secundum carnem cogito, ut sit apud me, est, & non? fidelis autem Deus, quia sermo noster... non est in illo est, & non.* Debet ergo semper consulere secundum tutiorem, nisi oppositam judicio sapientiorum censeat tutam.

Nec verum est quod Tamburinus ait, debere semper consulere secundum opinionem carnali libertati penitentis favorabiliorem, si ve ea propria sit, si ve aliena. Quam enim hoc alienum sit ab evangelicis regulis, constat ex dictis Prolegom. 1. cap. 9. Et quomodo secundum opinionem carnali libertati favorabiliorem Christiano Sacerdos semper dare debet consilium: cum totum Novum Testamentum nihil aliud prædicet, nisi abnegationem carnalis libertatis? *Dicebat ad omnes, si quis vult venire post me, abneget semetipsum, & tollat crucem quotidie, & sequatur me.* Luc. 9. Quæ verba præceptum continere, non consilium duntaxat, manifestum est ex ratione quam Christus subjungit: *Qui enim voluerit animam suam salvam facere, perdet eam. Item: Quid enim prodest homini, si mundum universum lucretur, anima verò sua detrimentum patiatur?* Itam Christi doctrinam fidelibus potius inculcare debent verbi Dei Pracones, & Confessarii, quam carnali libertati ipsorum ex humano respectu ablandiri; ne sibi contingat, quod ibidem sequitur: *Qui me erubuerit & sermones meos, hunc Filius Hominis erubescet, cum venerit in Majestate sua.* Timeant proinde Theologi & Confessarii, qui arctam cæli viam, quam Christus docuit, docere non audent, ne Rigoristæ notam incurrant, &c.

At (inquit Tamburinus) qui consilium petit, non interrogat, quæ via tutior sit (cum ad id dignoscendum consilio tuo non egeat: quisque enim satis scit, v. g. tutius esse restituere, quam non restituere) sed an sine peccato sequi possit opinionem faventem libertati.

At (inquam ego) tametsi consilium petens, ut plurimum consilio non indigeat ad sciendum quid tutius sit; indiget tamen ad sciendum, an sequi teneatur tutiorem viam? Nec suæ salutis amator præsumendus est inquirere, si tunc aliqua qualiscumque opinio in favorem suæ libertatis; sed an tutò & cum salute possit eam sequi. Quòd si ex circumstantiis appareat magis amator libertatis suæ, quam salutis, redarguendus est per ea quæ Christus supra dixit Luc. 9.